

на момчетата да го хванатъ и да го вѣжатъ. — »На каде ма карате?« попита турчинътъ. — »При бимбашията,« отговорихъ азъ. Безъ да ни познае, че ние сме българе, турчинътъ рече: »Пуснете ма, защото е грѣхота да ма карате вѣрзанъ. Не знаете ли вие, че мъката е дадена отъ бога за гяурите? Грѣхота е да мъчите османлиете.« Когато чухъ отъ турчинътъ тия думи, то рѣкохъ на момчетата да го обѣсатъ, за да му докажа, че мъката не е дадена отъ бога само за гяурите. — »Трѣба да отдѣлиме малко мъжи и на османлиете, рѣкохъ азъ на турчинътъ, — защото на българете е вече тѣшко да ги носатъ.« Послѣ това, отидохме на Стара-планина, запрѣхме са при с. Котелъ и починахме си. На това мѣсто азъ оставихъ Цонка Кѣийова съ осемъ момчета и заповѣдахъ му да са не отджлечава отъ това мѣсто. Причината бѣше тая. Азъ са бѣхъ извѣстилъ, че изъ Варна и Тулча нѣколко распалени момчета помислили, че е настанало вече времето и приготвяле са за бунтъ. Тие момчета ходиле по Сливенъ, по Котелъ, по Жеравна и пр. и проповѣдале на народътъ революционни идеи. Приятелите ма поскъвѣтоваха да ги повикамъ при себѣ си, защото турците твърде лесно могатъ да ги изловатъ. Азъ заръчахъ на Цонка да приемава само оние момчета, които нѣматъ пашпอร์ตъ; а другите да вѣрща назадъ и да имъ каже да мируватъ за-време. Когато отидохъ близо до Жеравна, то дойдоха при мене двѣ тулченчета. На едното момче името бѣше Христо Дрѣновски, а на другото — Иванчо Ц—въ. Азъ са разговорихъ съ Христа, и скоро са увѣрихъ, че тие момчета нѣматъ никакво понятие за революционните